

TERMÉSZETESEN

Természetesen, bölintott a hóhér, mert közben mindig belső monológot horgolt nagyon fehér és fényes zsinórból. Természetesen, mondta a prostituált, anélkül hogy a pali hallhatta volna, különben is másnap felakasztotta magát. Természetesen, mondtam én, és leültem verset írni.

TÁJKÉP

Nem én vagyok a részeg. Ez a táj forog s nem velem: nélkülem forog, és hajlong, mert hogy hánynia muszáj, és jól teszed, hogy homlokát fogod. Mert önmagát okádja ki, pedig nem is ivott, csak esőt s kék eget. De mert a cehet mások fizetik, ő elbűjik a budiléc megett, mert tudja, aki fizet, valamit biztos akarhat. S jól tudja, hogy mit.

HALÁLRA TÁNCOLTATVA

Halálra táncoltatott lány! De hát a kivégzésnek módozatait tekintve roppant találékonyak voltunk mindig. Voltak halálra nevetetett szeretőink és voltak, akiket aprádonként csipegettek halálra földszített, kicsinosított egerek. Voltak befalazott asszonyaink és bizony krokodilusokat, szent krokodilusokat is etettünk embertársaink eleven, sikoltozó húsával. Állítólag mézzel bekenet és pucéran fához kötözött felebarátainkat is szemünk láttára ettek meg, viszonylag gyorsan, természet-hangyák milliói, és mi körülültük az erdei páholyban ezt a rendkívüli kiadását a halálnak. Mert ugyebár arról felesleges beszélnünk, hogy fiatal és idős hölgyeket, sőt urakat is máglyán megégettünk és míg kevés zsírjuk a tiszta bükkfa hasábokra csepegett és utolsó hörgésük belevegyült a füstbe, azon bosszankodtunk, ha a szél szemünkbe csapta a füstöt és csipett. Az akasztásokról nem is beszélve, az ingyencirkuszra mindig boldogan összeszaladtunk a Szent Joákhim terére, örömiünket csak kis mértékben rontotta el, ha a halálra ítélt félelmében összevizezte magát az akasztófa tövében. Elrontotta egész mulatságunk, ha nem csak vizezte... De ha szép sápadt, majdnem hófehér volt a frásztól és ha kezét szépen imára kulcsolta és szemét az égbe vetette, mielőtt az utolsó szorítás a nyakán átszorította volna a másik világra — akkor prima volt, utána jól csúszott a bor a sarki kocsmában és vasárnap jólesett egy kicsit félni a templom

hidegében, amikor a tisztelendő úr kissé erősebb szavakkal intette meg erkölcsünket. De ahol aztán lefejezés dívott! Az a lélegzet-visszafojtott csend, amikor a fej lehajtva, a nyak szabad meztelenségben, a hóhér magasba emeli pallosát, villan ezüstje vígan, aztán — hukk! — legurul a kosárba, le a fej, szeme nyitva, épp hogy nem szól már, avagy tán mégis igaz lenne, amit Terike, a boltos csini lánya mondott, hogy mégis: fölsuttogott a kosárból: ártatlan vagyok... Mindenféle halál. Vízbe masiroztatott foglyok, 19... januárja, pucéran a tóba meneteltetett foglyok, mínusz huszonkét fog, suttogta fentről Celsius halálra váltan. És tűzbe, tűzbe masiroztatott foglyok — szurokkal leöntött, benzinnel leöntött, négybe vágott, kerékbe tört, kigyókkal megfojtatott, hegyes karókkal kirakott verembe lökött, halálra éheztetett, halálra szomjaztatott, vízbe fojtott, biciklipumpával halálra-pukkadásig fölfújtt, megmérgezett, föbelőtt, agyonvert, patkányokkal fölfalatott, elgázosított, benzinjekciókkal legyilkolt Emberiség —

ANYÁM IS

meghalt. Szomorú kicsi sárga gombolyag, dorombolni képtelen, támadni fáradt, csíkos életű, éjszakai szemében résnyre szűkült és fejére állt a világ; egerek furakodtak sirjához és futamodtak életéből, valamikor szép, éles fogai voltak és leányintézeti képén selymes, könnyű haja és zongorázott jólnevelt etüdöket meg a bácsik és nénik örömére sirva-vigadó nótákat, valamikor arról volt szó, hogy élni fog, talán a bodeni tó partján, egy hegedű-áriában, a szomszéd maharadzsa orgonabokrokat hajít be ablakán

és meghívja a Sűrigrádicsba flekkenezni, valamikor arról volt szó, hogy ő egy Kis Úgyes és Elragadó tud németül és franciául és rajzolni és verseket ír és gitározik is és jól áll neki a matrózruha és korából letagadhatja a huszadik századot de aztán dagadtra mosta a kezét és a bütykök ragyogtak úrilány kezén és a piros ékszerdobozban már csak a strasszok — a tízszobás főtéri lakásból férjhez ment a lassan megmutatkozó nyomorba, lett öt és négy és két és egy szoba és tíz évig őrzött jobb napokra egy doboz portugál szardiniát

a zongora a spájzba vonult, levágtuk, mint a disznót, mint a búzát, s mint büntudat, szorongott a szekrény alján fényképeken a régi nyár

Anyám valamikor úriasszony volt
asztán osztályharcos verseket írt
s megőrült
az altató dobozára írta meg, szélfolyóan:
értesítsék a fiamat, Pált, és aláírta
versként s dátummal a nevét.

UTAZÁS

(Plágium)

Gondolhatnál rézaláfutásos kezdeddel a koporsókra
amik kifutottak kalapácsod alól a rájukfogott
gyönyörű díspántokkal és egyebekkel a föld alá —
nem tudom, tudod-e:

a Házsongárd földje alatt lassú, hideg folyó
úszik szünetlen a Felekről lefelé
és becsorog hallhatatlanul Mátyás alatt
a Szent Mihály templom alá
és tovább,

de nem ér a Szamosba sohasem,
az ördög tudja, hova torkoll,
talán valami hatalmas gyűjtőbe,
ugyanis a túl mélyen fekvő sírokból,
ahová hat-hét emeletnyi halott,
toronyépületnyi halott
költözik —

a nagy, fehér folyó a Házsongárd alatt
a legelső halottat elrabolja
rendszerint koporsó és rézpántok nélkül
és logikus, hogy van a föld alatt gyűjtőtava
a halottaknak;

mások szerint a Felekről a Házsongárd alatt némán úszó víz
nem is a múltba úszik
hanem a jövőbe
s még találkozunk vele.

AGYAMBAN

Agyamba aprítottam az összes tényeket.

úsznak benne, mint karéj kenyerek,
némileg elázott kontinensek,
foszlószélű grönlandok és
só, bors, paprika, de úszik benne
a fölötte lebegő ég is,
meg a lányom irkája és puskagolyók,
millió magyar szó
és néhány szótárra való
más nyelvekből is,
úszik benne a gyerekkorom és
úsznak benne méltóságos halottak,

nem mondok igazat,
ne törjétek be a fejem,
mert kifolyik belőle minden,
magzatvizével a világ is —

és nem tudom, más agyak megőriznek-e,
lebegnek-e mások agyában
izlandok és csipőfogók között
egy tutajnyi irkalapon

Szedett-vetett véletlenek között mintha nagy fémgolyó
gördülne végig lassún, orgonahangon,
oly ritkán, mint híres üstökösök —
És én évszázadokkal előre jeleztelek,
kiszámítottam számok helyett más
matematikával: a sejtjeimet adtam össze
és vontam gyököt belőlük és rámutattam az égre: ott
tűnik majd fel 3000-ben, egy februári hajnalon
ismét orgonabúgással, hogy az akkor huszon-milliárd
ember között te újra megszülepsz
és lesz a Földön megint valaki,
ki boldog és nem akar ártani —

és akkor a nagy, bronzszínű fémgolyó elütött engem
és én elgázoltan ráéremültem, hogy a szaporodva
újraszülető emberiségben, ha egy kis eszünk van,
egyre több lesz a másnak nem ártó boldog —
hátha több alakban születés újjá, hátha
több ezer — — —
de a fémgolyó elsuhant az égen, és csak újabban
1980 esztendő múltán bukkan fel újra
a Nap mögül
és addig várnom kell a válaszra.

GÓL

Emlékeim, életem csontjai, mindent lerágtam rólatok,
cafatokban fogaim között
piroslotok
szagok, illatok, végveszélyek —
túl vagyok rajtatok.

Szép volt, holott rettentő csonttörések,
gúlába rakott, holt szavak
állnak mögöttem s elfelejtett
fejek oly messzire gurultak
labdák az óriás pályán s néha
rezgett a háló, gólba szállt
elrügött, szép fejünk —
szép volt, mert — (ó, az én fejem,
magasan száll ma is velem,
gyönyörű, gyertya-szép rúgás
emelt pályám fölé, kapás-
ból rügött, mesterien
az aranylábú történelem,
s szálltok forogva, pirosan
emlékeimmel boldogan
minden darabka bőrömön
gyönyörű rúgásaid őrzöm —
csak egyszer még, történelem,
rúgjál egy győztes gólt velem!)

... Dilettáns vers. Nem is. Nem vers.
Csak néhány mondat, s félig nyers
arról, hogy emlékké apadt
a gyermeki csodacsapat,
s most öregen és sehogyan
sem rúg a láb, csak megroggyan.